

Sygn. akt II Ns 1254/17

Sygnatura akt II Ns 1254/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy ze skargi D. P.

z udziałem Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł., Gminy M. Ł. – Prezydenta Miasta Ł., (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt II Ns 656/15 zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 21 września 2016 roku

postanawia:

1. odrzucić skargę;
2. zasadzić od D. P. na rzecz uczestnika Gminy M. Ł. – Prezydenta Miasta Ł. kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. zasadzić od D. P. na rzecz uczestnika Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta Ł. kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. zasadzić od D. P. na rzecz uczestnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 497 zł (czteryście dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 3 października 2017 roku D. P., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydziału Cywilnego z dnia 21 września 2016 roku, sygn. akt II Ns 656/15 o stwierdzeniu nabycia przez Gminę M. Ł. przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu, na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) z dniem 2 czerwca 2002 roku w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...) (nr inwentarzowy (...)) i z dniem 2 sierpnia 2006 roku w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...) (nr inwentarzowy (...)). Skarżąca wniosła o uchylenie tego postanowienia oraz zasądzenie na jej rzecz od uczestników kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Jako uczestników postępowania skarżąca wskazała (...) sp. z o.o. w Ł., Gminę M. Ł. i Skarb Państwa – Prezydenta Miasta Ł..

Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, co pozbawiło ją możliwości działania w postępowaniu, którego wznowienia żąda. Skarżąca wyjaśniła, iż w trakcie postępowania korespondencja była do niej kierowana przez

Sąd na adres zameldowania w Ł. przy ulicy (...), podczas gdy przez cały czas mieszkała ona pod adresem W. (...)z zamiarem stałego pobytu. Kierowane do niej przesyłki były awizowane, a następnie wracały do Sądu jako nieodebrane. W trakcie postępowania lokal przy ulicy (...) stał pusty. Mimo ustalenia przez Sąd aktualnego adresu przebywania skarżącej, Sąd na skutek oświadczenia pełnomocnika (...) zaniechał doręczania korespondencji na inne adresy, w tym prawidłowy, aktualny adres zamieszkania skarżącej – W. 16a.

Skarżąca o toczącym się postępowaniu dowiedziała się z otrzymanego w dniu 5 stycznia 2017 roku pisma (...). Pełnomocnik skarżącej w dniu 25 lipca 2017 roku zapoznał się z aktami sprawy.

(skarga k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na skargę z dnia 3 listopada 2017 roku Skarb Państwa – Prezydent Miasta Ł., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie skargi o wznowienie postępowania jako bezzasadnej i zasądzenie od skarżącej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniósł, że w skardze brak jest jakichkolwiek okoliczności i zarzutów o charakterze merytorycznym kwestionujących zgodność z prawem przedmiotowego postanowienia.

(odpowiedź na skargę k. 22-22v, pełnomocnictwo k. 23)

W odpowiedzi na skargę z dnia 8 listopada 2011 roku (...) sp. z o.o. w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o odrzucenie skargi jako spóźnionej oraz o zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych. Podniosła, że skarżąca o wydaniu postanowienia w sprawie objętej skargą dowiedziała się w styczniu 2017 roku, a skargę złożyła dopiero we wrześniu 2017 roku.

(pismo k. 25-25v, pełnomocnictwo k. 10, odpis KRS k. 12-20- załączonych akt II Ns 656/15,)

W odpowiedzi na skargę z dnia 9 listopada 2017 roku Gmina Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o odrzucenie skargi o wznowienie postępowania i zasądzenie od skarżącej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Podniosła, że skarżąca nie uprawdopodobniła, że do pozbawienia jej możliwości działania doszło na skutek naruszenia przepisów prawa przez Sąd lub stronę postępowania.

(odpowiedź na skargę k. 28-31, pełnomocnictwo k. 32)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. jest właścicielką nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

(odpis księgi wieczystej k. 45-45v załączonych akt II Ns 656/15)

W dniu 13 marca 2015 roku (...) sp. z o.o. w Ł. złożyła do Sądu wniosek o stwierdzenie przez Gminę M. Ł. zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu, na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), stanowiącej działkę numer (...) w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...) i w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...). Jako uczestniczkę postępowania i właścicielkę działki numer (...) wskazano D. P. zamieszkałą w Ł. przy ulicy (...). W toku tego postępowania korespondencja była kierowana dla D. P. na wskazany we wniosku adres i powracała jako awizowana, nie podjęta w terminie.

(wniosek k. 2-8, przesyłki k. 118, 132,133,134,147,164 - załączonych akt II Ns 656/15)

Postanowieniem z dnia 21 września 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Ns 656/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny stwierdził, że Gmina M. Ł. nabyła przez zasiedzenie z dniem 2 czerwca 2002 roku w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...) (nr inwentarzowy (...)) i z dniem 2 sierpnia 2006 roku, w odniesieniu do magistrali wodociągowej „(...)” (...) (nr inwentarzowy (...)) służebność gruntową odpowiadającą swą treścią służebności przesyłu, na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), stanowiącej działkę numer (...), w obrębie

(...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) polegającą na: a) prawie każdoczesnego właściciela urządzenia do prowadzenia przez opisaną powyżej nieruchomość magistrali wodociągowej „ (...)” (...) (nr inwentarzowy (...)) i magistrali wodociągowej „ (...)” (...) (nr inwentarzowy (...)),

b) niedokonywaniu przez właścicieli nieruchomości obciążonej zabudowy, naniesień i nasadzeń na urządzeniu oraz w pasie ochronnym o szerokości 8 metrów po obu stronach urządzenia, oznaczonym punktami (...) na mapie do celów ustalenia służebności gruntowych, sporządzonej przez geodetę uprawnionego A. S., zarejestrowanej przez Prezydenta Miasta Ł., (...) Ośrodek Geodezji w dniu 22 października 2015 roku, za numerem (...) (...) (...) (...),

c) prawie nieograniczonego dostępu osób upoważnionych przez każdoczesnego właściciela urządzenia do magistrali wodociągowych na nieruchomości, w tym wejścia i wjazdu pojazdów mechanicznych w celu usunięcia awarii, dokonywania napraw, remontów, konserwacji i modernizacji urządzenia a także ewentualnej likwidacji i demontażu magistrali wodociągowych.

(postanowienia k.169, k. 189 - załączonych akt II Ns 656/15)

D. P. w 2015 i 2016 roku nie zamieszkiwała w lokalu numer (...) przy ulicy (...). Z lokalu tego wyprowadziła się przed 2000 rokiem, była w nim nadal na stałe zameldowana. D. P. powiadomiła wybrane podmioty o swoim adresie zamieszkania i korespondencji - w Ł. przy ul. (...).

(zeznania świadków: A. W. k. 44, R. S. k. 44-45, pisma k. 10-16, pismo (...) k. 161 załączonych akt II Ns 656/15)

Pismem z dnia 30 grudnia 2016 roku, doręczonym w dniu 5 stycznia 2017 roku, Urząd Miasta Ł. poinformował pełnomocnika skarżącej, że Miasto Ł. było właścicielem magistral wodociągowych (...) i (...) znajdujących się na działce nr (...) obręb (...) przy ul. (...) w Ł. i przekazało je w drodze aportu. Nadto pismem tym pełnomocnik skarżącej został powiadomiony, że jego mocodawczyni była uczestnikiem postępowania o zasiedzenie służebności przesyłu, które zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postanowienia z dnia 21 września 2016 roku, stwierdzającym nabycie przez Miasto Ł. służebności w drodze zasiedzenia. Powiadomiono, że wnioskodawcą w tym postępowaniu był aktualny właściciel ww. urządzeń wodociągowych, (...) sp. z o.o.

(pismo k. 9, oświadczenie pełnomocnika skarżącej k. 3v)

W dniu 25 lipca 2017 roku pełnomocnik skarżącej zapoznał się z aktami sprawy o sygn. akt II Ns 656/15.

(zamówienie akt do czytelnicy k. 199 załączonych akt II Ns 656/15)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach załączonych do akt sprawy oraz na podstawie zeznań powołanych w sprawie świadków.

Sąd oddalił wniosek skarżącej o dopuszczenie dowodu z jej przesłuchania na okoliczność przebywania przez nią z zamiarem stałego pobytu pod innym adresem niż ten, na który była do niej kierowana korespondencja w sprawie II Ns 656/15. Dowód z przesłuchania stron, o którym mowa w art. 299 kpc ma charakter posiłkowy, gdyż dopuszczalność jego przeprowadzenia powstaje tylko wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie można dojść do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przytoczone przez skarżącą okoliczności zostały wykazane przy pomocy powołanych w stanie faktycznym dowodów, zatem odraczenie rozprawy tylko celem przesłuchania skarżącej przyczyniłoby się do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W postępowaniu nieprocesowym podstawę wznowienia postępowania stanowi art. 524 kpc w myśl, którego uczestnik postępowania może żądać wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy, jednakże wznowienie postępowania nie jest dopuszczalne, jeżeli postanowienie kończące postępowanie może być zmienione lub uchylone (§1). Natomiast zainteresowany, który nie był uczestnikiem

postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem orzekającym, co do istoty sprawy, może żądać wznowienia postępowania, jeżeli postanowienie to narusza jego prawa. W takim wypadku stosuje się przepisy o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania (§2).

Uczestnik postępowania nieprocesowego, a więc osoba, która została wezwana do udziału przez sąd lub wzięła w nim udział z własnej inicjatywy, może dochodzić wznowienia postępowania na podstawie art. 524 § 1 kpc zarówno w oparciu o podstawy nieważności (art. 401 w zw. z art. 13 § 2 kpc), jak i podstawy restytucyjne (art. 401–403 w zw. z art. 13 § 2 kpc).

Skarżąca w sprawie o sygn. akt II Ns 656/15 figurowała jako uczestnik postępowania. Nie brała jednak czynnego udziału w sprawie. Wszelka korespondencja kierowana do niej, doręczana była przez awizo na adres wskazany we wniosku, pod którym nie zamieszkiwała, co zostało wykazane przez skarżącą.

Zgodnie z treścią art. 407 § 1 kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, gdy jej podstawą jest pozbawienie strony możliwości działania lub brak należytej reprezentacji (art. 407 kpc), biegnie od dnia, w którym o wydaniu wyroku dowiedział się należycie umocowany pełnomocnik strony (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt III PZ 12/05, opubl. L.).

Ustawowy termin do wniesienia skargi o wznowienie ma charakter względny i liczony jest od określonego w nim zdarzenia, przy czym jego rozpoczęcie wyznacza stan wiedzy podmiotu wnoszącego skargę. Chodzi o faktyczne powzięcie wiadomości oraz nie jest wystarczające i istotne w jakiej chwili było to możliwe, powinno nastąpić lub mogło nastąpić przy zachowaniu należytej staranności. Wiedza skarżącego powinna być wystarczająco pewna i pełna co do zakresu podmiotowego i przedmiotowego rozstrzygnięcia, co oznacza konieczność uzyskania przez stronę (jej organ lub przedstawiciela ustawowego) informacji o treści orzeczenia. Źródłem wiedzy może być nie tylko bezpośrednie zapoznanie się z sentencją, ale także z dostatecznie sprecyzowanymi danymi, wskazującymi, bez konieczności podejmowania dalszych czynności, co najmniej powołaną treść rozstrzygnięcia oraz dane umożliwiające identyfikację postępowania, w którym ono zapadło. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r. III CZP 27/13).

Skarżąca nie zachowała ustawowego terminu do wniesienia skargi.

Na gruncie niniejszej sprawy, pełnomocnik skarżącej w piśmie doręczonym w dniu 5 stycznia 2017 roku, został poinformowany, że jego mocodawczyni była uczestnikiem postępowania o zasiedzenie służebności przesyłu, które zakończyło się wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postanowienia z dnia 21 września 2016 roku, stwierdzającym nabycie przez Miasto Ł. służebności w drodze zasiedzenia. Został też powiadomiony, że wnioskodawcą w tym postępowaniu był aktualny właściciel urządzeń wodociągowych, (...) sp. z o.o. W piśmie powołano zatem dane co do zakresu podmiotowego i przedmiotowego rozstrzygnięcia oraz podano wszelkie informacje pozwalające na identyfikację orzeczenia w Sądzie.

Pismo to załączył do skargi sam pełnomocnik skarżącej. Żaden z uczestników nie kwestionował treści pisma ani daty jego doręczenia. Pełnomocnik wnioskodawczyni uzyskał zatem pełen zakres informacji niezbędnych do podjęcia dalszych czynności, w tym wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Od tej daty należy zatem liczyć trzymiesięczny termin do wniesienia skargi.

Skarga o wznowienie postępowania została wniesiona 3 października 2017 roku. Termin nie został więc zachowany, dlatego Sąd odrzucił skargę na podstawie art. 410 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 108 k.p.c. w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie sądowe sąd ma obowiązek orzec o tym, kto ponosi koszty postępowania. Na koszty postępowania podlegające rozliczeniu w orzeczeniu kończącym postępowanie składają się w szczególności: opłaty sądowe, opłaty kancelaryjne, wydatki (np. na wynagrodzenie biegłych sądowych), opłaty za czynności adwokatów lub radców prawnych. Zasady ponoszenia kosztów postępowania w procesie różnią się od zasad ponoszenia kosztów postępowania w postępowaniu nieprocesowym. W postępowaniu nieprocesowym, co do zasady, każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady stanowi jedynie sytuacja, w której uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może wówczas stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości; to samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (art. 520 § 2 k.p.c.). Jeżeli zaś interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, przy czym regułę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie (art. 520 § 3 k.p.c.).

W rozpoznawanej sprawie interesy uczestników są sprzeczne. Skarżąca od 2016 roku reprezentowana była przez tego samego pełnomocnika. Pełnomocnik pismem z dnia 30 grudnia 2016 roku został poinformowany o wydanym przez Sąd postanowieniu w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu. Od tego czasu do lipca 2017 roku ani skarżąca ani pełnomocnik nie podjęli żadnych czynności celem wyjaśnienia sprawy mimo iż skarżąca w marcu 2016 roku ustanowiła pełnomocnika do prowadzenia jej sprawy (pełnomocnictwo k. 200 załączonych akt II Ns 656/15). Skarga została wniesiona znacznie po upływie ustawowego terminu. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz każdego z uczestników koszty zastępstwa procesowego w kwotach po 480 zł ustalone na podstawie § 5 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 poz. 265). Ponadto, na rzecz pełnomocnika (...) sp. z o.o. w Ł. zasądzone zwrot kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.